

Nazek Ibrahim Abdul Fattah

The Hebrew paraphrase of Kitab al amanat wal I'iqādāt as a genuine source of Judaic Theosophism

It is confirmed by now that Sa'adia Ga'on (882: 942) wrote several drafts of his Magnum Opus "*Kitab al amanat wal I'iqādāt*", and that one which was translated into Hebrew by Judah Ibn Tibbon "Sefer Emunot We ha De'ot" (1186) is merely an epitomized and revised copy.

The original copy (probably a draft) comprises very prolonged and lengthy details of the topics. Apparently a translator (though anonymous) rendered it in its exactly detailed form characterized with expansion (tautology), verbosity, diffuseness of phraseology, incorporation of Arabic terms and Arabicism (Abdul Fattah, Ph.D thesis).

Since this Hebrew paraphrase (Pitron Sefer ha Emunot we ha De'ot) (appendix 1) is considered as the Magnum Opus of Judaic theological philosophy, the aim of this research is to highlight Theosophical trends that prevail here, which in my point of view are the genuine source of Judaic Theosophism considering that they gained access to the essence of perceiving God through speculation based on the Holy Scripture.

Contemplating the mystery of the existence of the world, it is clear in the Paraphrase that the world is existed ex nihilo, unprecedented with any tiny particle. This confirms the concept of its being created out of nothing, this nothing is a mere negation. Also confirms that all existents are created, as it is stated in the Scripture: (Genesis 1:1 In the beginning God created).

Sa'adia's theosophic thoughts are expressed in the Paraphrase as to deducing evidences to confirm the existence of the world out of nothing (ḥidush) (appendix 2) a, (2)b as follows:

1 . Evidence of Finitude

Earth and heavens are finite (appendix 3). Since the earth is in the center surrounded by heavens. Together they make a complete revolution in finite time (24 hours). They both ought to have finite force. It is impossible to have an infinite force in a finite body. When their force runs out, they both must have a beginning and an end. Hence, it is impossible to think that earth and heavens will ever exist after cessation of being or they have ever existed before being.

2 . Evidence of composing parts and forming joints.

Bodies as composed parts and formed joints prove the finesse work of the Maker and the marvel of Creation. Earth is composed of soil, stones and sand, heavens consist of spheres (one within the other). The spheres are adorned with stars and plants with various lights (sunlight, moonlight..).

This composition, this formulation proves that heavens and earth were created.

3. Evidence of accidents

Bodies are full of accidents. Humans and animals born, grow and die, perish, just as earth is full of plants, sprouts grow and wither. These accidents are not eternal since they come and go.

4 . Evidence of time

Time is past, present and future. The present is the starting point. It is impossible for human who wishes to go forward or backward in time from this point if he thinks that time is infinite.

Humans are not beings; existents are not existents unless time passes. This proves that time is finite and nothing which is subject to time can be eternal.

Sa'adia's evidences are based on those of Mu'tazilites⁽¹⁾ المعتزلة who believe that the Universe is created, that it is created out of nothing (negation), and that everything in the Universe, and all the creatures are finite.

Although conceiving of God as a Creator is unimaginable, it attracts all Muwaḥhidin (believers of God's Unity) to request more knowledge of it in order to intensify their belief. Sa'adia endeavors as well to discern the mystery of Creation.

Believing that the whole world and all existents exist signifies that there is a cause of their existence. It is affirmed in the Paraphrase through speculation that the cause of the existence of all things is a Creator and that the Creator is God.

Meditating on the idea that all things are created leads to the idea that it is inconceivable that they created themselves, but created by a Creator who should be different from them, other than them and that He created everything out of nothing". He is the Creator of every human, air, space, fire and every known existent (Amanat, Arabic, PP. 37, 47, 57). "Allah is the Creator of all things and He is wakil (Trustee, Disposer of all affairs, Guardian over all things" (Quran 39:62)

Proving the existence of the world by God, Sa'adia believes that God created substance and accidents. These accidents are classified according to their powers of duration, but they all have limited (finite) length of time. Sa'adia seems to be influenced by the Mutakallimun's atomic theory of accidents inhere in groups of atoms (as opposed to Aristotelian theory of matter and form (Husik, P. 25).

Believing that the world was created ex nihilo leads to believing in God, as the Creator. He is imperceptible by senses (the most reliable source of knowledge). Whenever human advances gradually to higher thoughts he

(1) Mu'tazilites belong to Mu'tazila school of thought (a branch of Kalam school of thought). They are called "people of Monotheism and Justice after their belief in the purity of these two tenets, proving the creation of the world on the theory of God's Will.

stops at a limited end. Being finite, his thinking capacity must be limited. Therefore his comprehension cannot reach the idea of God's existence.

Conceiving of God as the Creator is due to the fact that He is incomparable with anything (nothing resembles Him). He is unique, Incorporeal, Indivisible.

Speculating the Creation, it is stated in the paraphrase, that God created all things in heavens and earth (appendix 4). He created them intentionally by His Command and Will (appendix 5), not through vanity, futility, necessity. He created them out of His Benevolence and Goodness (appendix 6), He benefits His creatures by enabling them to worship Him. He bestows life upon creatures in order to enable them to worship Him. All Creatures are subject to His Dominion.

Evidences of God's Capability (appendix 7) as the Creator are for example creating the sun, the moon, the earth and everything between them, making the moon go around the earth (the sun according to Sa'adia), seizing pneuma out of a body (death), taking out pneuma from a body (giving birth).

Sa'adia's concept of God as the Creator of the whole world out of nothing coincides with the concept of Mu'tazilites المعتزلة who believe that the relationship between God and creatures is a relationship of Creation not of making or motivating (as to Plato or Aristotle). God is the Only Creator with no partner. He alone preserves and guards the circulating system of the whole Universe.

“He has created the heavens and the earth with truth. He makes the night to go in the day and makes the day to go in the night. And He has subjected the sun and the moon. Each running (on a fixed course) for an appointed term. Verily He is the All Mighty, the Oft Forgiving”. (Quran 39:5).

The belief that the Creator who brings everything into perfection is symbolized in the Paraphrase that the Creator created the composite (such as dust and hair) as the most fine, tiny and as well inseparable, integral part (Amanat, Arabic, 42).

The idea of God's creating everything and bringing all into perfection is based on the Scripture (Genesis 14: 19) Qoneh shamaim we Ares Qoneh) signifies here originating and creating (B.D.B)

Believing in the fact that the world is created reinforces perceiving that the Creator is God and He be Exalted is the Only One. This fact is the true access to believing in Monotheism (appendix 8)

It is stated in the Paraphrase that knowledge is finite and limited. Achieving knowledge is gradual i.e. step by step. The first step is tough while the last is simple. Human makes gradual progress till he reaches the upper most knowledge.

Being unable to go beyond knowledge indicates that it is finite and limited for three reasons:

1. As long as human body is finite, all his forces, including knowledge should be finite.
2. As long as knowledge is finite it is limited to human beings.
3. As long as the source of knowledge i.e. perception is finite, everything that originates from it should be finite. Finitude of force leads to finitude of knowledge.

Based on the Scripture (Deuteronomy (6:4) the Lord our God in One Lord), Sa'adia proves the Unity of God as follows:

Proving that God is the cause of the existence of all corporeal things implies that God cannot be corporeal. He is not subject to bodily accidents, motion or rest or anger etc.

The Incorporeality of God proves His Unity. Affirming that God is One, Sa'adia has some pretexts:

"It is impossible to have two independent causes. For if one is responsible for the whole, the other would have nothing to control. If one of them wishes to create a thing and cannot do it without the assistance of the other, they would be incapable and powerless. If one wants to keep a creature alive and the other want him dead, his body will be of two

conditions, alive and dead. If one keeps a secret from the other, neither of them is all knowing" (Amanat, Arabic PP. 80:82).

God is one in the sense that he has no second, no counterpart, no one resembles Him.

The Scripture affirms that the Creator is the Only One as, for instance, Deuteronomy 4: 35 " the lord He is God, there is none beside Him. The two names Yahaweh, Eluhim) mentioned here and elsewhere in the Scripture are to perfect signifying the same meaning, similar to the language usage of synonyms such as in Psalms 49:2

"Hear this all ye people, give ear all ye inhabitants of the world".

God is One in His own essence (His Life, Wisdom and Power are not distinct from the other and from His essence. They are all one.

Sa'adia's belief of God's Oneness is similar to Mu'tazilites المعتزلة, tenet which maintains that understanding God's Oneness makes Him different from all existent beings created by Him (appendix 9). There is no similarity between God and His created creatures "nothing like Him" (Quran 42: 11).

Evidences are found in the Paraphrase that God who is Eternal and One is truly Living, Omnipotent, omniscient and Omnipresent (appendix10).

These are merely names or attributes affirming Monotheism i.e God is One and Only One, but - as Sa'adia states - due to the inadequacy of language to find one expression for all these names (appendix(11).

The facts affirm that God could not be Creator unless He is Potent. He could not be Potent unless He is Living. The perfected well done could not be so unless it is done by whom who knows beforehand how it is done (Amanat, Arabic, P.84)."No calamity befalls on the earth or in yourselves but it is inscribed in the Book of Decrees before We bring it into existence, verily that is easy for Allah" (Quran 57: 22).

Proving Scripture's doctrines of Uniqueness, Vitality, Omnipresence, Omniscience, Benevolence, Mercy, and Transcendence of God, Sa'adia states that these Imperceptible attributes do not at all contradict with Monotheism.

Sa'adia's speculation of God's attributes coincides with the tenet of Mu'tazilites المعترلة believing that God's attributes do not contradict with Monotheism. They are one with His essence, inseparable from it. This is confirmed by approving that God is Powerful, Living, Scient by His essence. "Whatsoever is in the heavens and the earth glorifies Allah – and He is the All Might, Allwise He is the Kingdom of the heavens and the earth. It is He who gives life and causes death. He is the First (nothing before Him) and the Last (nothing is after Him, the most High (nothing is above Him) and the Most Near (nothing is nearer than Him), the Allknower of everything. He is who created the heavens and the earth in six days and He rose over the Throne in the manner that suits His Majesty. He knows what goes into the earth and what comes forth from it. What descends from the heaven what ascends thereto. And He is with you (by His knowledge) whatsoever you may be and Allah is the All seer over you" (Quran 57, 1:4)

Following the Mu'tazilites المعترلة, who interpreted verses in Quran for those who may comprehend them wrongly and think that God has the same attributes as human beings, Sa'adia purified those attributes mentioned in the Scripture in order to eliminate any trace of anthropomorphism (appendix12), such as using the plural when God speaks of Himself in the Scripture does not indicate plurality (appendix13) but mere Glorification and Exaltation.

Human features and attributes are symbolized as follows:

Hand:	Beneficence, Grace and Capability
Eye:	Graciousness and Guardianship
Light:	Guidance and showing the right way
Head:	Exaltedness and Highness
Ear:	Approval and Admission
Face:	Content
Heart:	Wisdom

Both Mu'tazilites المعتزلة and Sa'adia endeavored to invalidate anthropomorphism as a feature of God's attributes, and to explain them metaphorically, figuratively and allegorically.

Eliminating the anthropomorphic character of God's manifesting Himself to human beings (even to prophets), Sa'adia innovates an idea establishing that Revelations to prophets were of Divine Glory (Kavod) not of Godhead, considering that this (Kavod) is a created object.

Sa'adia explains that the Unknown God has – as a Creator – produced the Glory as created Light “the first of all creations”.

The Glory (kavod) as considered "the great radiance" is equivalent to the Mu'tazilites' المعتزلة idea of shu'ā' (شعاع) radiance, though stated in (Scholem, Major trends P. 375): that it is not of Islamic sources, quoting Altmann, in Sa'adia studies, ed., Rosenthal, 1943, PP. 4: 25) "who has shown that with Saadia this conception is but a rationalization of the older teaching of Merkabah Mysticism on the same subject and is not borrowed from Islamic sources").

Both terms the created glory (kavod nivra) as well as the created word (Dibbur nivra) formulate Sa'adia's theory of Revelation the “created word” was borrowed directly from Mu'tazilites المعتزلة concept of the Created Kalam of God. It has been assumed that Sa'adia was influenced by the Mu'tazilites' المعتزلة concept of the created word through the karaites who adopted this theory first (S. Munk, cited in Rosenthal).

This does not indicate that God ever reveals Himself to creatures, but points to the appearance of the created glory as immanent in all things.

Theophany in the Bible is justified by Sa'adia through the fact that it was the Created Light which manifests itself to prophets. God can never be seen. Even Moses when he asked to see God was not able to see Him, but stunned with Great Light. “And when Musa came at our appointment and his Lord spake into him He said my lord shew Thyself unto me that I may look at

Thee. He said thou canst not see Me but look at the yonder mount if it stands in its place then thou will see Me. Then when His Lord unveiled His Glory - tagalla تجلى - unto the mount it turned it to dust and Musa fell down thunderstruck. Then when he recovered he said hallowed be thou I turn unto Thee repentant and I am the first of believers" (Quran 7: 143).

The Glory (kavod) in Sa'adia's theory is that light which appears in the visions of the prophets as a sign is meant to assure the prophet that the Revelation is from God (appendix14), and that he is not deceived by demons. This sign is brought out in a form of pillar of fire or cloud or light "And the angel of the Lord appeared into him in a flame of fire out of the midst of a bush and he looked and beholds the bush burned with fire and the bush was not consumed" (Exodus 3: 2-3).

Sa'adia's innovated idea of the Created Light is grounded on:

1. The concept of God's absolute Incorporeality i.e. that God is Incorporeal because He is the most subtle "scientific knowledge refines the object of knowledge and this moves gradually and steadily to the abstract. The idea of the Creator should necessarily be subtler than the subtlest and more ambiguous than the most ambiguous and more abstract than the most abstract. It would be impossible to comprehend this character (Amanat, Arabic P. 77).
2. The concept of His being Unknowable to the extent that He cannot be seen by creatures " since knowledge of God is limited by human's bodies and faculties, human is unable to know what God is, cannot form a concept of any thing beyond God. God is Infinite while humans are finite. This leads to the idea that what is Infinite cannot be embraced, accepted by human's mind (Amanat, Arabic P.78)

Identifying the concept of (Kavod)with (Shekhinah) (appendix 15) as being both created is merely an innovation of Sa'adia (Moreover, in Sa'adia's view Shekhinah exists everywhere (not only in the West as stated in the Talmud).

The concept of (Shekhinah), in my point of view, is equivalent to the concept of Arabic سَكِينَة (even the two terms have identical meaning, analogous phones and letters)." A sign of his authority is that there shall come to you the Ark of the Covenant with an assurance therein of security from your Lord...." (Quran 2: 248). Assuring this point, the term is found in the Talmudic period to symbolize quietness and ease (Shalwah) (Sutah 17:71).

Reading the Hebrew Paraphrase affirms that Sa'adia's concepts of Theosophism precede those concepts of Judaic Theosophism known in Medieval period.

The Hebrew Paraphrase paved the way and had a great influence on Judaic thought in the area of Theosophism as for example:

- Contemplating the Infiniteness of God, Sa'adia uses terminology that influenced those terms of the ḥasidim later on in order to describe the pure Spirituality and immeasurable Infiniteness of God (two aspects of His Being, Living and Hidden).
- The Paraphrase is considered the source of the doctrine of God's Immanence as expressed in Song of unity (shir Yiḥud) copying Sa'adia's concept of God as follows "Everything is in Thee, and Thou art in everything. Thou fillest everything and dost encompass it, when everything was created, thou wast in everything, before everything was created, thou wast everything".
- These ideas are clearly stated in the Paraphrase on which Bloch commented. "they are nothing but enthusiastic embellishments of the idea of Divine Omnipresence as set out in the Old Hebrew Paraphrase of Sa'adia's Magnum Opus (cited in Scholem trends P. 108).
- Sa'adia's idea of the Glory (Kavod) had a great influence on the ideas of Qabbalah shown in Bahir text " as it becomes the root of Bahir's postulation of three entities (reason, binah, wisdom, ḥokhmah, glory, tifeeret) which multiply into (crown) the highest sphere and (Sefirah) the

link between (en sof) and the sefirotic tree (Dan, Torat ha Sod, cited in Michaelson (Internet).

- Sa'adia's idea of the Created Glory (Koved nivra), on the basis of believing in God's Incorporeality - paved the way for Maimonides' approach to the same idea. Hence, the Hebrew Paraphrase is considered as a Proto – guide of the Perplexed (Michaelson, Internet).
- The idea of Glory (Kovod) developed during ḥasidim period - probably by Judah Ha ḥasid, who distinguished in his "Book of Glory" between an invisible Glory (Kavod pnimi) (with no form but a voice), and " visible Glory" (Kavod ha hison) (whose forms change with the Will of God), whose form convinces prophets that the voices they are hearing are not spurious (cited in Scholem, trends, P. 113).
- One of Sa'adia's thoughts come down to ḥasidim with respect to perceiving Glory (Kovod) through which the prophet knows that his vision comes from God and that he is not misled by demons "but Allah will cancel anything (vain) that Satan throws in and Allah will confirm and establish His Signs"(Quran 22:52).
- Meditating on the idea of Living God - who manifests Himself in the acts of Creation and Revelation, Sa'adia initiates in the Paraphrase the concept of the sphere (sefirah) in the sense of the emergence of Divine Powers over all the existents.
- A trace is noticed in the Paraphrase as to the idea of Hidden God who remains eternally Unknowable in the depth of His ownself (according to the metaphoric expression of the Qabbalists " in the depth of His nothingness. 'EmQe ha' Ain).

Contents of the Hebrew paraphrase

1

אתחיל בכל מגילה בדברי הנביאים ואסיים אותו בדברי השכל ואלה שמותם
המגילה הראשונה אבאר בה כי כל העולם כולו חדש ובראוי
והשנית כי אלהינו יתרומם שמו אחד ואין שיני לו
והשלישית כי יש לאלהינו מצות ואזהרות וחייבים אנחנו לעשותם
והרביעית אודיע בה חוקי העבודה והסרבנות
והחמשית אבאר בה דרכי הזכיות והזדונות
והששית אפרש בה עינייני אמתת הנפש
והשביעית ביאור תחיית המתים
השמינית פירוש מידת הדען והפורקן
התשיעית עינייני הגמול והפורען
העשירית ביאור חקרי הטוב והישר הראויים שיתנהג בה היצור בעולמו ובעשר
האמירות הללו אחייב את החייר ואזכה את הזכאי בראיות וקנצים השונים
בעזרת רחום .

First treatise: Creation of the universe

2

חידוש העולם

מגילה הראשונה התחיל מבארה ואמ' ראוי על המשכילים שיבינו ויעיינו במה שהתחלתי וביארתי בראש האמירה הזאת וכן אני מבאר ואומ' ידוע ומבואר כי כל הבוחן והמדקדק והמליץ בעסקי אופני החכמה ובידיעות חק היצירה והמבקש שידע איך נבראו הברואים וכיצר נעשו היצורים מקדם ועל אופן נתחדשו הממשים כבר הוא מתעסק בדבר מופלא ודורש להבין במדע מסותר מעין ונצפן מדעת ההרגשות ונשגב ונפלא מראיית כל היצורים ונעלם מעיני כל החיים אבל הוא משתחל ומתפצר כדי למצאיהו בדרך חכמה.

How is every thing created out of nothing

ואם ישאל שואל כיצד יתחדש יש מאין נשיבהו ונאמר לו יכלו היצורים לעמוד על זה היסוד או לדעת זה הרז לא הבדילו השכל ויחדו ליוצר הכל ובשביל שאין אדם יודע המעש לא מכירהו ולא מבין איך יתחדש יש מאין לפיכך הסגילו לצורינו יתרוםם זכרו ומי שיבקש ממנו כדי להודיעהו איך יתכוון יש מאין לא ביקש ממנו אלא כדי שנשימהו ונשים את עצמינו יוצרים.

ואם ישאל שואל ויאמר כיצד היה מקדם לארץ קודם בריתה נשיבהו ונאמר לו השואל זו השאילה אינו יודע חק המקום ואמתת המכון מפני שהוא חושב שהמקום הוא ישיבת כל הממשים לפיכך הוא מבקש מקום למקום ומכון למכון עד אין קץ אבל אמתת המקום לא כך הוא כאשר חשב מפני כי חק המקום ההוא גישת שני גלמים מתיחדים זה עם זה ונדבקים זה בזה בכך תהיה גישתם מקום לשניהם גבול זה מקום לזה וגבול זה מקום לזה דבוק זה מלון לזה .

Evidences of creating the world: the earth is finite/ the spheres revolve.

..... וכן אמרתי אין לארץ תכלית לא בארכה ולא
ברחבה ולא בעמקה וכשבחנתי ודקדקתי בינות מהבחנת השכל
כי אילו לא היתה לה תכלית לא היה הגלגל סובב את
כללה וגם לא מגבל ומשער את סביבותיה אך לא
היתה השמש זורחת עליהם והולכת על גבה גם
לא שוקעת והולכת תחתיה אבל כשראיתי זורחת היום
את מקום שזרחה ממנו אתמול ושוקעת היום במקום
ששקעה בו אתמול וכזה המנהג מנהג הירח ושאר
הכוכבים נתברר לי שאילולי לא היתה הארץ קצובה
לא הילכה החמה את כולה ולא חזרה ושקעה עליה
ותחתיה לכך האמנתי שיש לארץ מידה ושיעור
ועוד אמרתי אולי אין תכלית וחקר לשמים ולרקיע
אשר הם מגבילים את הארץ וסובבים אותה
והתבונני בפילוספי הבינה בינותי כי אי אפשר להיות
הגלגל בלא חקר מפני כי רואהו מתגלגל בכל כללי
ובכל עצמו עולה ויורד הולך וזורח וסובב ושוקע
מתגלגל ומתברר סביבות כדור תדיר,
וגם אי אפשר שנהרהר הרקיע הקרוב אלינו הוא לבדו
מתגלגל וסובב והרקיעים אחרים עיצומים הם מלהתגלגל
ומלהתהפך מפני כי אין שכלינו יודע גלגל ורקיע
מתגלגל חוץ מזה הרקיע הסובב וגם אין ראייה אחרת
מלמדת שיש רקיעים אחרים חוץ מאילו הרקיעים לא
נדים ולא מתגלגלים אלא עומדים ונצבים לפיכך נקרא
שמו גלגל מפני שהוא תמיד מתגלגל.

Everything is created by a Creator i.e God.

5

ועוד יש לי קנצים אחרים בזה הספר
עתה כשנתברר לי כי כל הממשים ברואים ונוצרים
בחנתי בלבי האיפשר להם שיבראו עצמם או איפשר היות
אחר זולתם הוא בראם וחדשם וידעתי כי מפני שלשה
דברים אי אפשר שיהא הם חידשו את עצמם
הראשון אם נגזור על הגלמים ועל הממשים שהם
חדשו את עצמם כבר אנו יודעים כי מלפני היותם היו
נלאים ונחלשים ואחר היותם היו חזקים ותקיפים ובעת
היותם אנו רואים אותם והם נלאים וחלשים מלעשות דמותם
וכמותם אם בעת יכלתם וחזק כחם ותקפם אינם יכולים
לחדש גלמים אחרים קל וחומר שלא יוכלו לבראות עצמם
בימי וחלשותם חלשותם
האופן השני אי אפשר שיבראו הממשים עצמם ולא לפני היותם
ולא לאחר היותם מפני כי מקדם חידושם היו נעדרים ואין
הנעדר יכול לעשות ממש ולא לחדש כלום לכן לא יכשר
שיבראו עצמם לפני היותם וגם כשנתחדשו או איפשר
שנאמר כי הם חידשו כי כבר קדם חידושם ויצירתם ונתברר
מזה הדבר כי זולתם בראם
והאופן השלישי אם היה הגושם יכול לעשות עצמו אף הוא
יכול לעשות ולעזוב נהיה מודים בדבר נעדר ומצוי לאלתר
מפני כי כאשר נאמר יכול נהיה מודים בהתיששהו ביישותו
בשביל שאין יכול אלא מצוי וכיון שנאמר לא נעשה עצמו
נהיה מודים על העדרתו וכל דבר שהוא מחבר את הנעדר
והמצוי ברגע אחד כבר הוא בטל ונפסד והכתוב מורה
שאי אפשר שיעשו הממשים עצמם
וכיוצא בזה

God Exalted be He created the whole world out of nothing as a deed of Kindness and goodness .

ידוע ומבואר כי נתברר ונתוודע לנו בהקנצים והפילפולים
המוקדמים שהטרמנו שהיוצר יתעלה זכרו ראשון מקדם
קדמים וגם הוא אחד ואין שיני לו ובחסדו ובטובו ברא
את עולמו לא מפני צורך וְתקוה שיהיה צריך ומקוה לבריותו
ויצוריו אלא ברוב חסדו ובטובו ברא עולמו וכן הגיד לנו שהוא
טוב ומטוב לכל רכת' טוב יי' לכל ורחמיו על כל מעשיו
ותחלת החסד והטוב שעשה עם עבדיו הוא החסד שהתחסד
עמם בזמן בריותם ויצורתם כשיצר אותם והוציא אותם
מאין ליש ומן עידור להויה ומן אפסות למצאון
וכן דימו לסגולים שבבני אדם ואמ' כל הנקרא בשמו
וכיון שבראם בחסדו מן נעדר ליש נתן להם כלי שבו נברא
העולם והוא השכל והחכמה כדי שיצלחו וימצאו צלחונם
וישיגו בו עוצם נעימות ועידונם ויגיעו בו אל מדריגת הגמול
והשכר הטובים והנעימים

The Creator- God blessed be He –created everything willingly.

לפיכך אינו (היוצר) פועל כשאר דרך פועלים ולא עוד
אלא שהפועלים הברואים צריכים לכלי אומנות כדי שיתקנו
מהם מעשיהם וצריכים לזמן ומכון שיכוננו ביניהם מפעלם
וצריכין לקרן וממש שיעשו ויחברו מהם צרכיהן והיוצר
יתברך שמו עושה בלי זמן ומכון ובלי סיוע ובלי כלי
תקנות ובלי אונס וקרן ועיקר ואינו צריך לשום יש אחר
מאילו המינים מפני שהוא בורא כל הזמנים וכלל המקומות
והעיקרים והתקנות וא'ע'פ' שהנביאים זוכרים מעש בלי תמורה
כבר הם ואנו עמהם מאמינים כך ואומרים
כי החפץ והתורף שבזה הדבר והנחשב שבכוונתינו שהוא
יתרומם זכרו מחדש כל הממשים בלי יגיע ובלי ליאות
ובלי עמל בלי מישוש ובלי גישוש ובלי עצב אלא בחפץ
וקריאה ודבר ורוח

Four proofs of creating everything

מצאתי ארבעה קנצים מקניצים על בריאת ממשים
הראשון הם התכלית והקצב והשיעור והחקר הנמצאים
בשמים ובארץ מפני שהם מוגבלים ונקצבים בשיעור
ותכלית וחקר בעבור כי הארץ תלויים בשמים כדור
בתוך עוגה וכנקודה באמצע חוגה וכחלבון ביצה
והשמים מגלגלים ועגולים סובבים את הארץ מכל
דפנותיה מתגלגלים בגלגל עליה ותחתיה וכל סביבותיה
סובבים וחוזרין וסובבים אותה תדיר וכשם שנתודע לנו
שהשמים והארץ מוגבלים ומוצררים ויש להם באמצע שיעור
וקצב ותכלית כך התודע כי היכולת והכח שלהם נחקרים
ונקצבים וכלים מפני שאי אפשר להיות יכולת קצובה
לגולם שאינו קצוב וגם לא אפשר להיות מידה נחקרת
נצבת בגושם שאינו חקור ונתכל אלא בשם שיכלתם
נחקרים כך ראוי שיהא גופם נקצב ונחקר
והקנץ השיני חיבור הגלמים ודיבוק הגושמים וטיפול הגרמים
כולם קנצים על חידוש הממשים והעיקרים והמינים מפני כי
המדע מודיע אותנו כי הגושמים מורכבים מן איברים והגלמים
מחוברים מן דיבוקים והגרמים מחוברים מן טיפולים
והחיבור לעולם מורה על מחבר והדיבוק מחייב מדביק
והטיפול מברר מטפל והמזג מתיידע מן ממזג....
והקנץ השלישי המקרים והעירעורים השולטים על
הגלמים וכן ראית יכל הממשים אינם פנוים מן הקורות
העירעורים נאספים מהם אלא הם תמיד חלים בהם ונפרשים
עליהם קצת מן הקורות מתחדשים מגלמי הממשים וקצת
מזלותם המתחדשים מעצמם וגופם הם הגידול והדיבור כאשריגדל
האדם וירבה ויזקן ויגמר לכלל עצמו בגופו ואחר כך יחסד חיבורו
ויפרד דיבוקו ויתפתהו איבריו

Four proofs of creating everything.

וידוע ומבואר כי כל עיקר שאינו פנוי מן מקרה
והידוש כבד חדש ונוצר כמוהו מפני שקיבל עליו חדשות
המתחדשות
ועוד ראיתי את הרקיע והנו דומה לארץ ואין פנוי
מן הקורות ועירעורות והידושות....
והקנץ הרביעי חילוף העיתים והזמנים וידוע ומבואר
כי העתים והזמנים שלשה עובר ועומד ועתיד אבל הזמן
העומד הוא קנץ דק מכל הזמנים... כן עשיתי
הזמן העומד בנקודה העומדת על הקלף וחשבת
עם נפשי היש רשות למחשבות להיותם דורגת
ומדלגת וחותכת בין נקודות זמן העומד ובין נקודות
הזמן העובר עד שמגיעת ועולה מזה הנקודה שהוא
זמן העולם והעומד למעלה הימנה עד שהוא מגעת
לזמן העובר התוכל להרהר ולחשב כלל עיתותיו
עד שהגיע אל תכלית הזמן העובר וקצתו הנוגעת
בזמן העומד אז אולי שמא תשתומם ותמוך ותלאה
ולא תוכל במדעך להגיע אל פעולותיה כבר בטלה וחלפה
ואין המדע חוצה ולא מחלקה מפני כי הדבר דק
ועמוס ואינו מקבל חלק אבל הזמן העובר לא שיערו
אותו הכיוון וההוויה בהירהור ומחשבה אלא הכיוון
והחידוש שיערו אותו זמן אחר זמן ושעה אחר שעה
לפיכך נתאמץ זה הקנץ ונתחזק בו האמנתי
שיש עולם ומלואו והוא חדש ונוצר.

God created the whole world to make known to humans His Might .

ויוצר הכל יתעלה זכרו כל פעולותיו חידוש
וממשים ויצירת גלמים ואין לגלמים ולממשים תמורות
שאם יעזוב הצור יתרומם זכרו עשיית הגלמים תהיה
עזיבתו תמורתם וחיבור זולתם ואם ישאל
בשביל מה ברא הקבה את זה העולם נשיבהו
ונאמר לו ג' תשובות ונאמ' לא לעילה ברא הק' ב'ה'
את זה העולם ואין לו גנאי על זה הדבר מפני כי
העושה שלא בעילה הוא היצור העושה שלא בעילה
ולפיכך יהיה פתי וכער ובזמן שלא לעילה ושלא
לדבר.

והשני ברא העולם כדי להראות חכמתו ולהודיע גבורתו
ככת' להודיע לבני האדם גבורותיו
והשלישי חפץ להראות היצורים ולתת להם שכר טוב על
עשותם עבודתו ומצותו ככת' אני יי' מלמדך להועיל-
ואם יאמר למה לו בראו קודם מכן נאמר לו אי איפשר
שיהיה קודם לקודם ולא זמן קודם זמן.

God is Capable of creating everything out of nothing. God is Living ,Ever lasting.

ואם ישאל אותנו מכחש היוכל' לעשות אילו הנזכרים
נשיב ונאמ' לו שהו' יכול לעשות כל כלום וכל דבר
וכל ממש ואילו הדברים אינם לא יש ולא ממש ולא כלום
אבל הם שוא ותפל לא חכמה ולא בינה הילכך זה השואל
לא על יש ולא על כלום שאל ואין שאילתו הגו אבל תשבחהו
הנפש אש בתושבחות יפות ובהילולים נאים שהו' קדם לכל
הקדומים וראשון על ראשונים וכן כת' אתה הוא יי' לבדך
והוא חי וקיים ככת' כי אשא אל שמים ידי ואמרתי
חי אנכי לעול' והוא יכול על כל שי ידעתי כי כל
תוכל והוא גבור על כל הגיבורים ככת' הוא הגדול
הגיבור והנורא והוא החכם היודע כל הנעלם
דכת' מפלאות תמים דעים והוא יוצר כל הברואים
ככת' לא כאלה חלק יעקב ואינו עושה הבל וריק
שני (לא תוהו יצרה לשבת)^(*) לא יעשה חמם לא
יפעל עוולה ככת' הצור תמים פעולו' ולא יעשה
עם עבדיו אלא הטוב והישר ככת' טוב יי' לכל
ולא ישנה הודו וכבודו ככת' כי אני יי' לא שנית
ומלכותי לא תתחלף וכן מלכות' מלכו כל עולמים
וכסאו נכון ואין לדבריו לא מונע ולא מבטל ככת' יי'
בשמי הכין כס' וכן נשבחהו בתושבחות גדולי עצומו'
וגדולות מיושרות ככת' וישירו בדרכי יי' והוא מרומם
ומהודר על כל התושבחות והרננו וכן כת' ויברכו שם
כבודך ובכמה מקומות יש תושבחות אמורות זכר שבחו
של בורא ככת' זמרו כבוד שמו ויש מקומות אחרים
שמהלל ככת' ברוך כבוד יי' ממקומו וכן מנהג כל

(*) The verse of Isaiah 45:18 goes as follows לא תוהו בראה לשבת יצרה

האדירים והנשיאי' שיהיו משובחים בשם זוכר זיכר
מעשיהם וכיון שישובח על זה המנהג תירב גדולותו
ויגדל שבחו כגון שנ' בהראותו את עושר כבוד מלכותו
ועוד אמ' יקר תפארתו גדולותו והוא חפץ לומ' יקר עושרו
וכבודו ומלכותו ויקרו ותפארתו וגדולתו' לפיכך ראוי
על כל הנכונים והמשכילים שיתחכמו בזו המגילה בעת
שיתבוננו בה וידרשוהו ויכינו לבם לקיים יחוד
צורם ויטו את נפש' לדבק בתורת יי' ובמצותו

Interpretation of the second treatise affirming that God the Creator of everything is One.

פתרון השנית מן המגילות מדברי גאון והוא אשר
ביאר בה כי יוצר הכל אחד ואין לו שיני
הקדים בזו ראש המגילה פירוש שלשה עינינים
וכן אמר תחילת החכמה מתחלת בכלל ואחרית מסיימת
בפרט ואין עתה דן אלא הפרט ואחרית החכמה
מתרעקת בדקדוקה עד שמגעת אל מדע דק ודערק
אשר הוא אחר וסוף לכל המדעים שאי איפשר להיות אחריו
מדע אחר נודע ונחשב וגם ידוע ומבואר כי החכם
מתעלה במדעיו ומחשבותיו ממדע כלול למדע דק ופרט
כמו מן מדרגה קטנה למדרגה מעולה וכל מדרגה ומעולה שהחכם
מתעלה ומתדרג הוא בלא ספק דקה ועמוקה מן המדרגה שקדם
אותה ועל זה המנהג יהיה החכם חשוב וחושב ומדקדק
עד שמגיע אל המדרגה האחרונית ואחרונה לכל המעלות שהיא
דקה ועמוקה יותר.

No one is like God or resembles Him.

והדברים האילו הם עיקרים לכל סיפור ושבח הם מפציהים
ומבארים ומודיעים שאין לבורא שוה ולא דומה
לפיכך ראוי שיהיו כל הספיקות הנמצאים נפתרים
ומבוארים במדה הגינה ובאורח תישרה הערוכה כנגד
אילו המקראים והקנצים הנשמעים מפי הנביאים המבררים
יישות אמתת היוצר ומבטל את הדמיונות מלהיות דומות
לבורא שיתעלה זכרו קצת מן הפסוקים שהם צריכים
דרישה וחקירה הוא מה שנ' ויברא אלוהים את האדם
וחייבים אנו לידע כי זה נאמר על דרך היקר והכיבוד והעזוז
כגון שאנחנו מורים מודעים כי תבל ומלואה ליוצרה ובוראה
בכל כללה

God is Omnipresent

אבאר קנצי המכון ואומ' כי לא יכשר שיהיה היוצר יתעלה
זכרו צריך למכון ומקום מכמה פנים יותר מהם מפני
שהוא יוצר כל המקומות ובורא כל המכונות ועוד שהוא
קודם לכל מקום והוא היה קודם לכל העולם ואין עמו מקום
וגם לא היה צריך למכון לפיכך כיון שברא העולם
אי אפשר שישתנה מתחילתו וקדמותו עד שיהיה צריך
למקום ומכון ולא היה כזאת קודם מן יצירת המקום
ואי אפשר שיתחייב כבראותו את המקום להיותו צורך
לו ועוד כי הצריך למקום הוא גושם הממלא את
מקומו והנדבק למכונו והאוחז את דיבוקו לפיכך יהיה
דיבוקן וחיבור סטריהו מקום לשניהם דיבוק זה מקום
לזה סטר זה מקום (מכון) לזה וסטר זה מכון לזה
ואי אפשר שיהיה יוצר הכל מדובק בסטר ולא מחובר לרבין ולא
מעומת למקום וא'ע'פ' שאמרו הנביאים שהוא בשמים ממעל
כבר כי אין הדבר כן ואינינו ולא על העזוז וההידור והאידור
מפני כי אין במדרגת השכל למעלה מן היוצר ואין במדרגת המראה
מעולה מן השמים ולפיכך שמו הנביאים את המעולה שבשכל המעולה
שבמראה כדי להדרו ולאדרו ולעזוזו.....
ואבאר מליצת הזמן ואומ' אי אפשר שיהיה יוצר הזמן צריך
לזמן מפני שהוא היה יחידי קודם מכל העיתות והזמנים
מבלי נצרך אל זמן ועת ואחר יצירתו הזמן אי אפשר
שישתנה ויתחלף ביצירתו אותו עד שיהיה צריך לו
ומבואר וידוע כי הזמן הוא שיעור חלד הברואים וימי חייהם
ומדת היותם על פני האדמה והיוצר יתעלה זכרו אין
מידתו כמדת הברואים ואין חלדו כחלד הממשים וגם
אין זמן היותו נקצב ונשער כבני אדם ואעפ שאומ' שהוא
חי וקיים על דרך העיזוזו.....
....י' הוא ואין זולתו קודם שלחי הנביאים ואחר שלחי אותם
וכן הקדים בראש העיניין....

God is Omnipresent.

.... ועוד אם ישאל שואל איך תאמין נפשינו שהוא מצוי
בכל מקום ואין מקום מעולם פנוי ממנו
נשיב ונאמר לו כיון שנתברר לנו שהוא קדם מכל
מקום וטרם מכל מכן לפיכך אילו היו המקומות מחלקים אותו
ומסרהבים אותו כבר לא יצרם ואילו היו משנים יחידותו
לא בראם ואילו היו המכונות כותרים אותו או משערים יישותו לא
כוננם הילכך ישנו אחר יצירתם כישנו קודם יצירתם
והיותו טרם בריאת המכונות בהיותו אחר בריאתם בלי שינוי
וחילוף וכיסוי וכילוי

Having three attributes for God (Creator, Living, Potent) is due to inadequacy of language.

ולא אלא שאין אנו מוצאים מלה אחת בכל הלשונות שהיא
מכללת אילו השמות השלשה בדבר אחד ומלה אחת לפיכך
הוצרכנו כדי שנשים לכל שם מלה אחת לבדה אחר שהאמננו
וצדקנו כי שלשתם אינן.... החכמה והמדע דבר אחר ואות
אחת וכיון שהעיר שהוא יוצר הכל כבר נכללו בו שלשה
שמות הללו וא'ע'פ' שלא הזכרנו מפני שכיון שתאמר יוצר
ועושה כבוד הורית שהוא חי ויכול וחכם ואם
לא הוכללו בו אילו השמות השלשה כבר לא תוכל
לומר שהוא יוצר לפיכך אל יתרעם מתרעם על היוצר
יתרומם ויתעלה ויאמר כי אילו השמות כולם מבארים בו
שינויים ופיתוכים מפני כי אילו כולם שהוא יוצר לבד
וכורא אבל אנחנו נלאים מלהכליל שלש השמות האלה
כאחת כאשר הכליל אותם שכל במליצה אחת ובמדע אחת
ועוד אי אפשר שנקצוב ונחבר מלה אחת מעצמינו או נברא
מליבנו דבר אחד שאין ידוע ומבואר ונאמ' כי שלש השמות
הללו נכללות במלה אחת ההיא לכן השינוי והחלוף
הזה ללשוננו ולא ליוצר הכל יתעלה זכרו ואם יטען
טוען ויאמר שאילו השמות משנים את היוצר נשיבהו
ונאמר לו ידוע ומבואר שכל השינויים והחילופים וההיפוכים
אינם נהוים ונמצאים אלא בגלמים והגושמים במקריהם
ועירוניהם אבל יוצר הגלמים והגושמים והמקרים והעירוניהם
כבר אין ראוי שיהיו השינויים משנים אותו גם אין החילופים מחליפין
אותו ולא עוד אלא שאי אפשר לומר עליו שום שינוי וחילוף וחילוק
ואוסיף ואומ' על זה העניין ביאור ופירוש ואומ' שכשם שנקרא

יוצר ולא הוסיף זה השם עליו כלום ולא חיסר אותו מאומה ולא
שינה אותו אלא ביאר ובירר לנו והורה לנו שיש לו יצור וברוי
כך שנקרא חי ויכול וחכם כבד אין השמות האילו לא מוסיפים
עליו ולא מחסרים אותו ולא כלום וגם אינם משנים אותו
אלא מבארים אמיתת יחודו שהוא יוצר והוא חי וחכם ויכול
בשביל שכיון שאמרת יוצר כבר שהוא חכם ויכול וחי וקיים

Eliminating anthropomorphism

.....הסיפורים האילו והכינויים נאמרו על דרך
היקר והכבוד והעזוז ולפיכך תרגמו לנו הנה יד
יהו יי' הויה הא מחא מן קדם' תחת רגליו
ותחת כורסי יקריה ותרגמ' על פי יי' על מימרא דיי'
באזני יי' קדם יי' וכל הדומים לאילו וכיון שנתברר לנו
שאין ליוצר לא דמות ולא צורה מקנצי השכל ומכתבי
הקודש ומתורת קבלה וגם שבזו האמונה היו אבותינו
מאמינים ביוצרם על זה המנהג ראוי שאפרש קצת מן
הכינויים הנמצאים בדברי חכמים ואברם כראוי ואזכור
מהם י' כינויים הראשון ראש כת' וכובע ישועה בראשו
והשיני עין ככתו' עיני יי' אהיך (אלהיך) ג און
ככת' כי בכיתם באזני יי' ד פה רכת על פי יי'
ה שפה דכת' ומוצא שפתי לא אשנה ו' פנים
דכת' יאר יי' פניו אליך ז יד דכת' הנה יד יי' הויה
ח לב דכת' ויאמר יי' אל לבו ט מעיים דכת' הנהו
מעיו לו י רגלים דכת' והשתחוו להרום רגליו אילו הכינויים
והרומים להם ממנהג הלשון ודת השפה ורחבת הניב ואף יש
לכל אחת ואחת טעם ומענה וביאור וסבר מפורש ומבואר כדת
וכשורה ולא עוד אלא שזו דרך התורה ומנהג הלשון בעינינו
אחרים שהיא מדברת ברחבת שפה וסיפור ונוהגת בזה המנהג
בכינוי ממשים אחרים כגון שהיא עושה בכינוי הי היו
יתרומם זכרו לכן ידענו כי מנהגם בכל הכינויים והסיפורים
כן הוא וכן מצאנוה

Using the plural when God speaks of Himself does not indicate plurality.

ויש מהם אנשים אומרים כי היוצר יתרומם זכרו יתר מאחד
הוא ושמו ראיה על דבריהם דבור נעשה לשון רבים והוא
ראיה על ריבוי היוצרים והם בנו עיותם וטפשותם יתירים
על הראשונים מפני כי לא ידעו ששפת לשון הקודש
מכשרת ומתרת לראשים ולגדולים כדי שיכנו עצמם
בלשון רבים וא'ע'פ' שהם יחידים וכך מנהג הגדול
שבבני אדם שאיפשר לו לקרות עצמו בלשון רבים
ואומ' נעשה נאכל נקום והוא מבקש לומ' אעשה
אוכל אקום אלך כמו שאמ' בלק אולי אוכל נכה
ודניאל כן אמ' דנא חלמא ופשרה נאמר קדם מלכא
ומנוח בזאת אמ' נעצרה נא אותך ונעשה לפניך
וכדומה להם קל וחומר יוצר הכל שאיפשר לומ' נעשה

Divine Glory (Kavod) to assure the prophet that the Sign is from God.

ואבאר זה העיניין ואומ' כי יש לאלהינו יתרומם זכר אור
מאיר כראוי והוא מובהק ביותר מונהר יותר מן הנהורים
ומוגה יותר על היגהי ובזמן שחפץ לדבר עם הנביאים
עלה להם את האור ההוא ויראם אותו כדי שיאמינו בזמן
ראייתם שהדבר השומעים הוא מעם יי' אלהינו וכיון שיראה
אותו הנביא יאמר ראיתי את יי' והוא מבקש לומ' ראיתי
את כבוד יי' וכן אמ' הכתו' בעבור משה ואהרון נדב
ואביהוא ושבעים מזקני ישראל ויראו את אלהי ישר' ובסוף
העיניין ביאר להם מההיו רואים ומראה כבוד יי' כאש אוכלת
אבל הנביאים לא היו יכולים להסתכל בפני האור הגדול
ההוא ולא היה בהם כח לראותו כראוי ולא להשגיח
בו כהוגן ממני קרינת פניו והדרת תוארו ועוצם נהירתו.

Interpreting Names and attributes of God.

ואתחכל לפרש כל הכינוים והשמות בסדר מפורש בעזרת יי' ועומ' נכללו כל הנראים והנשכלים והמדעים בעשר אמריות מפני שכל ממש ריבוי וממש משושי וממש מדעי נכלל באילו האמריות ואין אחד מהם שרוי על היוצר וזה פירוש שמותם ממש ונקרא נצב ועיקר ויורש והשני מקרה ונקרא טפל.... והרביעי כמה והחמשי אין והששי מכון והשביעי טפול והשמיני סמוך והתשיעי קניין והעשירי עושה ועשוי.....

נתברר לנו שהוא בורא כל ממש וכל איש וכל אויר וכל אש וכל יש וכל גלוי וסתור לפיכך אי אפשר בהוראת השכל שישה וידמה היוצר יתרומם זכרו ליצורו וגם אי אפשר שיהיה העושה דומה למעשהו וכשם שנתברר לנו זה הדבר בקנצי השכל כך הוא מבואר וברור בכתבי הקודש ואתחיל לבארם על חמשה מינים ואילו קפואים וצמחים וחיים וחיוונים וכוכבים ומלאכים והכת' מעיד עליהם שאינם רומים ליוצר הכל ולא יוצר הכל דומה להם וידוע ומבואר כי הנבחר והיקר והמנושא שבקפואים הם הכסף והזהב ונאמר בראש העיניין למי תדמיוני ותשוו המשולוני ונדמה

וכן לכל הדברים והשמות היוצאים מפינו ומפי כל המיחדים למן יוצר כולם נאמרים על דרך המשל כפי הקרוב אלינו וכדרך המנהג הונהג בינינו כדי שנבין ונכיר אותם במהרה ויש לכל אחד ואחד ביאור וסבה.... חייב על ירא וחרך ומאמין שישמור שלשה עינינים הללו שאמרתי פה כדי

שכינה Shekhinah

וקצת מהם תעו וטעו בענין ורא אליו יי' ואמרו כי היוצר
הנגלה לאברהם הנקרא בשם יי' הוא שלשה כמו שאמ'
והנה שלשה אנשים נצבים וידוע ומבואר כי אילו האוילים
כסילים יתר מכולם מפני שלא המתינו עד שיגיעו לסוף
העניין ואילו המתינו כבר התבוננו פתרון בסוף עיניין
מפני שבסוף העיניין כת' ויפנו משם האנשים ויכלו סדומה
וזה הפסוק מבאר כי האנשים הלכו להם ושכינת יי' עוד
עומדת כבראשנה ואברהם עודנו עומד לפני השכינה
וזה הדבר מונע ומבטל היות אנשים ההמה מלאכים הם
היוצר הנגלה לאברהם אבל בתחילה השכינה נגלה לאברהם
קודם ראותו את המלאכים למען שידע כי האנשים
ההם הם מלאכים ושרים לפיכך אמ' אברהם יי'
אם נא מצאתי חן בעיניך יי' והוא מבקש לומר אם נא
מצאתי חן בעיניך מלאך יי' וזה מנהג לשון הקודש....

Interpreting Gods names

שלא יטעו הכופרים ולא יעוותוהו הכחשים ולא יטעוהו
השונים ולא יערבבוהו המחליפים ולא ישיגיהו הזידונים
ולא יכשילהו בספיקות וההבלים כשמעם ממנו שיש ליוצר
חפץ וכעס ורצון ומאמר והדומה להם מפני כי א'ע'פ'
שאלו הכינוים נמצאים בתורתנו ובפינו כהר אנו
סומכים על עיקר האמת ועין הצדק ואמתת הייחוד
אשר הקדמנו והטרמנו.....

הסיפורים האילו והכינוים ואמרו על דרך היקר והכבוד והעוז...
...לפיכך אם יחייב אותו טוען לאמר כי כל הכינויים הנאמרים
על היוצר כולם אמת כמשמעם וגושמניים כמו שאמרנו נחייבהו
גם אנו שאלו הכינויים שנים עשר הם נאמרים על הארץ ועל
המים הם אמת וכמשמעיהם שיהיה לארץ ולמים אילו האברים
ונבקש ממנו שיראנו ראש לארץ ועינה וידה ובטנה וטיבורה ואין
לאל ידו להראותינו כך הילכך כיון שכשרו הכינויים הללו
כך כשרו הכינויים האחרים הנזכרים ליוצר כמו הטה אזנך
ופקח עיניך שלח ידך והדומה להם בשביל שהם כינוי
המעש והמפעלים הנעשים כמאמר היוצר וכן יכשר עלינו
על זה המנהג יראה וישמע וידבר ויחשב והדומה להם ולכל אחד ואחד
פרוש וביאור

.... וכל השמות הללו הם השמות והכינויים וההפרש בין שמות
המאחדים ובין שמות הכינויים כך שמות המאחדים
אין להם תמורה כגון יי' אהיה אלהים שאין להם תמורה
ושמות הכינויים יש להם תמורה כגון רחום ותמורתו
קניא חנון ונוקם מוריש ומעשיר ממית ומחיה
אילו והדומין להם כינויים

Select Bibliography

- Abdul Fattah, Nazek Ibrahim, PH.D 1968, critical edition of Sections III, IV, and V of the anonymous paraphrastic Hebrew translation of *Kitab al amanat wal I'iqādāt* by Sa'adia Ga'on.
- Brown, Driver, Briggs, Hebrew and English lexicon of the Old Testament, Oxford, 1966.
- Husik, Isaac, A history of Medieval Jewish Philosophy, New York, 1916.
- Ibn Tibbon, Sefer ha Emunot we ha De'ot Karakua, 1880, Jerusalem 1885.
- Rosenblott, Samuel, Sa'adia Ga'on the Book of Beliefs and Opinions, Newhaven, 1948.
- Rosenthal Erwin, Sa'adia studies, 1943, Sa'adia b. Yusuf al Fajjumi *Kitab al amanat wal I'iqādāt*, ed. S. Landaur, Leiden, 1880.
- Scholem, Gershom, Major trends in Jewish Mysticism, New York, 1941.
- Old Testament
- Quran
- WWW. Metatronics net, Jay Michaelsons, Sa'adia Ga'on 's Kavod Nivra and its place in his philosophy of Judaism, 1994.